

Hồi thứ bốn mươi chín

Đi Với Bút Mặc áo Cà Sa, Đi Với Ma Mặc áo Giấy.

Sở Vân vẫn cười, cười một cách rất lạ lùng, rồi đưa tay đón lấy bình rượu Ngân giáp sĩ đưa cho, bình tĩnh nói:

- Ông bạn, dưới gầm trời này, không có việc gì Sở mỗ này không dám làm.

Nói xong, chàng làm một hơi hết nửa bình, Kim giáp sĩ bỗng nhiên cười to lên, cầm lấy bình rượu Sở Vân đưa cho, uống hết nửa còn lại liếm môi hào phóng nói:

- Khá lắm, quả là đáng nể, nhưng người không sợ chúng ta giở trò gì sao?

Sở Vân nói:

- Bằng vào uy danh của nhị vị trong võ lâm, Tây Khang Song Bá tất phải coi hai chữ nghĩa, tín làm trọng, lẽ nào lại làm những trò đê tiện của lũ hạ đẳng? Họ Sở này không biết nhìn sai, hơn nữa vừa rồi các vị đã từng chứng minh rồi mà .

Kim giáp sĩ lại cười đắc ý, Ngân Giáp sĩ thì lạnh lùng nói:

- Họ Sở kia, quả là người to gan lắm. Nhưng có điều hơi quá tự tin đấy, điều đó thực ra là tốt nhưng cũng lúc là mầm móng thất bại đấy...

- Anh bạn họ Sở, nói thật cho người biết Đoạn Trường tửu này sở dĩ có sắc hồng như thế, là bởi dùng máu của trẻ sơ sinh và thứ cỏ có tên là Tầm Mộng thảo mọc ở bờ sông Ngõa Lạc Giang chế thành, tuy không có hại nhưng lại khiến cho người đi tìm một cơn mộng đẹp. Ha ha...

Sở Vân không hề thay đổi sắc mặt, bình tĩnh nói:

- Thật thế à ? Người cũng uống nửa bình cơ mà?

- Loại Đoạn Trường tửu này do chính tay anh em ta chế thành, đương nhiên ta phải có thuốc giải. Nếu không thì đã tiêu từ lâu rồi, đừng nói chỉ uống nửa bình mà có uống thêm nửa bình nữa cũng không sao...

Sở Vân nhìn họ rồi nheo hai mắt, từ trong ánh mắt bị che đi một nửa ấy nhìn thấy những tia sáng âm độc của mắt rắn độc, thoải mái nói:

- Nhưng vì sao loại rượu này lại gọi là Đoạn Trường?

Kim giáp sĩ thấy Sở Vân vui vẻ thoải mái như vậy thì lấy làm lạ, nghi ngờ hỏi:

- Người hình như không có ý gì chứ?

- Đương nhiên đã uống rồi, có ý gì thì cũng là muộn rồi. Sao chưa trả lời câu hỏi của tại hạ?

- Được để ta nói vậy. Rượu này mùi vị đặc biệt, sắc đỏ như máu, nồng độ rằng cao vì được chế bằng những nguyên liệu độc dị, khiến cho người say rượu sinh ra hảo huyền, huyền cảnh ấy rất là đẹp đẽ, cảm thấy như cùng thiếu nữ chung chăn gối hoặc cùng mỹ nhân lăn lộn trên bãi cỏ nghe âm nhạc, nói chuyện tình, không những thế, sau khi giả rượu, tất cả đều không có, người uống rượu tiêu hao rất nhiều tinh lực, như rơi vào chốn chân không, lúc đó khiến cho người ta đứt ruột tối lòng.

- Quả là độc thật, có cách gì cứu được không?

- Ngoài thuốc giải của anh em ta thì không còn cách nào có thể cứu được. Nhưng anh bạn, thuốc giải ấy đối với người quả là không tưởng rồi.

Sở Vân đưa mắt nhìn đại hán to béo đang làm đồ ăn, nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, nhị vị đã cố tâm hạ độc thì lẽ nào lại cho thuốc giải. Nhưng công lực hai vị không bằng tại hạ, không sợ tại hạ trở mặt động thủ à?

- Đúng, võ công của người cao cường khó mà địch nổi, nhưng anh em ta cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, nếu chúng ta liên thủ thì cũng có thể đối chọi với người vài ba trăm chiêu. Ha ha... nếu như người đã vận công lực thì chỉ năm sáu mươi hiệp, độc tính phát tác, như vậy thì hơn trăm hiệp sau đó người chỉ còn là kẻ nằm mộng giao đấu với chúng ta, lúc đó không biết anh em ta có nỡ hạ độc thủ không hay thôi!

- Nếu như ta không xuất thủ lúc này thì nhị vị có thể tha cho ta không? Để cho ta ở đây tìm mộng ảo được không?

- Chính thế đấy... ha ha... trước khi người tỉnh lại thì chúng ta đã trở về đây. Trong thời gian đó chúng ta đã đi gặp Tam Vũ công tử, nói cho họ biết về người. Ha ha... Ta biết các người gặp nhau tất chẳng êm đềm như thế, chúng ta có thể ngồi chơi xem các người tự giải quyết với nhau...

Bỗng Sở Vân ưỡn người ra, mặt đỏ lên, mặt nhắm lại nói như mắng:

- Các người quả là lòng dạ độc ác, thủ đoạn thâm hiểm. Sở mỗ coi như bị rồi. Hừ... quả là ta phải thua rồi.

Thấy Kim giáp sĩ lộ vẻ đắc ý, Ngân giáp sĩ vội ra hiệu, nói:

- Anh bạn, có phải Tam Vũ công tử gặp người ở đây không?

Mấy câu nói đó lọt vào tai đại hán to béo nọ, thế là hắn vội đến trước hai người khom lưng xuôi tay nói:

- Tiểu nhân là Tạ Duy, phụng lệnh Tam Vũ công tử chờ đợi nhị vị đại giá đã rất lâu rồi.

- Ấy, Tam Vũ công tử đang ở Huyền Lăng viện phải không?

- Bẩm tiên bối, họ đã ở Huyền Lăng viện đợi nhị vị nửa tháng rồi.

Ngân giáp sĩ hứ một tiếng, nhẹ vỗ lên vai Sở Vân, kêu:

- Bằng hữu, bằng hữu...

Nhưng Sở Vân lúc ấy đầu gục xuống ngáp dài một tiếng, hai tay bỏ thông xuống bàn, toàn thân như không còn một tí sức lực nào, dựa vào thân ghế, hơi thở đều đều. Ngân giáp sĩ chăm chú quan sát nét mặt Sở Vân rất lâu. Sau đó hắn "a" lên một tiếng, phóng chỉ vào huyết Kiên Lạc Tam Tiêu ở đan điền Sở Vân. Kim giáp sĩ la lớn:

- Người điên à, chết và sống, giá tiền khác nhau đấy. Hơn nữa làm thế không quang minh tí nào.

Lúc ấy Sở Vân đang chìm trong giấc mộng, mặt chàng phảng phất một nụ cười như đang gặp điều gì đó hoan hỉ lắm. Thấy thế, Ngân giáp sĩ thỏa mãn cười, từ từ nói:

- Lão Đại, tiểu tử này cơ trí lắm, nhưng cũng không thoát khỏi tay anh em ta. Bây giờ hắn đã thật sự chìm vào giấc mộng rồi. Từ thái độ đến phản ứng không hề có khi đệ điểm huyết chết của hắn, đã chứng tỏ hắn đã bị chất độc phát tác làm cho hôn mê rồi. Ha ha... hắn đang lên thiên đường đấy. Dù sao tiểu đệ nghi quỷ nghi thần, cẩn thận vẫn hơn.

Rồi quay về phía Tạ Duy, hắn nói:

- Ông bạn, Huyền Lăng viện có phải ở eo núi thứ ba trong dãy núi trước mặt kia không? Làm phiền người đem tiểu tử này ra phòng sau, và giám sát hắn, chờ chúng ta trở lại định đoạt. Tiểu tử kia chưa thể tỉnh lại ngay đâu, nhiệm vụ của người là xem chừng hắn, xem chừng thôi, hiểu chưa?

Vừa dứt lời, thì Ngân giáp sĩ bỗng chồm lên điểm vào yếu huyết ngang hông hán tử to béo nọ, khiến hán tử đứng im bất động, hai mắt mở tròn kinh ngạc. Ngân giáp sĩ lạnh lùng nói tiếp:

- Ta ngửa bài trắng với nhau nhé, tiểu tử kia là món tiền đấy, chúng ta cần phải đàm phán giá trị của hắn với chủ người, người ở đây thay cho chúng ta giám thị hắn chớ có manh tâm, càng không được thông báo cho chủ nhân của người biết, nếu không thì tính mạng của

người không kéo đến sáng mai đâu. Đợi chúng ta quay lại, nếu mọi việc tốt đẹp sẽ giải huyết cho người còn có trọng thưởng nữa.

Hán tử nọ mồ hôi toát ra đầm đìa, mặt trắng bệch ra nói:

- Nhị vị tiền bối, tệ điểm đương nhiên không thể đồng ý.

- Tiểu nhị, nơi đây giao trách nhiệm cho người, chớ có lấy tính mệnh ra làm trò đùa. Ha ha, nên nhớ rằng cuộc sống có nhiều lạc thú lắm.

Nói rồi hai giáp sĩ nọ đi nhanh ra cửa, những tiếng vó ngựa phi dồn dập vang lên càng lúc càng xa. Lúc này khách sạn trở nên tĩnh lặng dị thường. Tạ Duy lau mồ hôi trán, ngoái lại nhìn Sở Vân đang ngủ như chết, rồi lại nhìn ra bầu trời đêm, lẩm bẩm nói:

- Đồ chó đẻ Đâu Mâu Song Hào ... Ta không hề đối xử xấu với người, thế mà lấy ta làm vật hy sinh.

Nói rồi hắn quay lại định đến đưa Sở Vân vào nhà sau, nhưng đã hoảng hốt lùi vội ra sau năm bước, sắc mặt kinh hoàng, mồm há hốc. Thì ra Sở Vân đứng đó, miệng tùm tùm cười. Tạ Duy kinh ngạc lắp bắp hỏi:

- Trời ơi... Người, chẳng phải người đã uống rượu độc rồi sao? Chẳng phải người vừa ngủ mê rồi sao?

Sở Vân cười ha hả, nói:

- Ta đã uống được rượu thì cũng phải giải được độc ha ha... Rượu chưa uống đến dạ dày thì ta đã dùng chân khí đẩy toàn bộ theo lỗ chân lông mà thoát ra, rượu này rất độc, nên ta phải vừa vận công vừa nói chuyện với hai tên kia để chúng khỏi nghi vấn. Hừ.. quả là không dễ dàng.

Tạ Duy bỗng cất tiếng đầy vẻ van xin, nói:

- Bằng hữu, người chớ có đi, vì người mà đi thì hai tên ấy quay lại giết chết ta mất. Xin hãy cứu ta, giải giúp huyết trên người ta, nếu không thì ta không sống nổi đến mai.

- Ông bạn họ Tạ kia, người quá thật thà đấy, với khả năng của người, nếu có thêm một trăm hán tử như người nữa e rằng cũng không giữ được ta.

Chàng vừa dứt lời thì đã thấy Tạ Duy chụp vội lấy con dao thái thịt trên bàn, khi mấy ngón tay của hắn vừa chạm đến chuôi dao thì một làn gió nhẹ thổi qua, con dao đã nằm trong tay người khác rồi. Còn thân người hắn thì ngã xuống nền nhà. Tạ Duy nằm trên đất ướt sũng lạnh ngắt, tứ chi xuội lơ không động đậy được, hai mắt tròn xoe, toàn

thân đầm mồ hôi, cầu cứu:

- Đại gia, lão Đại tôn kính, người hãy nghĩ giúp ta, tiểu nhân bị ép đến thế này thật là không thể chịu nổi.

- Yên trí, đừng có kêu la. Ngân giáp sĩ không có gì đáng sợ đâu, ta đã giải huyết cho người rồi, người chỉ việc nằm nghỉ, chừng một giờ sau thì tự hành động được rồi. Ta là Sở Vân, gọi là lãng tử, bây giờ ta phải đến Huyền Lăng viện để tìm Tam Vũ công tử, chủ nhân của người, thanh toán món nợ cũ, đại khái mời chúng xuống Diêm Vương phù ở chơi cho thỏa nguyện.

- Người ... người chính là Sở Vân à, là kẻ đã hủy diệt Bách Giác Bảo à? Trời ơi, Tam Vũ công tử đang sợ người đó...

Sở Vân lại điểm lên trọng huyết của Tạ Duy rồi vừa cười vừa nói:

- Ngày mai, mặt trời lên cao tất cả đều là quá khứ. Lúc đó ta và người đều khỏi phải lo nghĩ nữa.

Nói rồi Sở Vân tung người vọt lên phía trước nhằm thẳng về Huyền Lăng viện. Đến chân núi, Sở Vân cho ngựa nấp vào rừng sâu, còn chàng thì nhằm lưng núi tung người lên cao bảy trượng rồi chỉ mấy lần nhấp nhô lên xuống thì đã đến eo núi thứ ba đầy hiểm ác. Nơi đó không một âm thanh, không một tiếng chim kêu vượn hú, nhưng lưng chừng núi tự nhiên lõm vào một lỗ lớn mấy mươi trượng vuông, từ đó nhìn xuống có thể nhìn thấy ẩn hiện một ngôi nhà rất lớn, ngôi nhà ấy được bao bọc bằng bức tường đá xanh, bên trong cũng một không khí im lặng bao phủ lên mười mấy gian nhà. Lúc ấy, từ các gian nhà và các gian phòng không một bóng đèn, các cánh cửa đều đóng im ỉm. Không phải tốn nhiều công sức Sở Vân đã tìm đến đúng nơi đó. Chàng núp sau những thân cây lớn đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng chàng nghe có tiếng giáp trùy leng keng từ xa truyền đến rồi thân hình cao lớn của Đâu Mâu Song Hào từ từ hiện ra, chúng nghênh ngang bước về phía cổng viện, Kim giáp sĩ cười nói:

- Các bạn ơi, nơi này tối om om, lại lạnh lẽo như thế này, đó là nơi dùng để đãi khách ư?

Lời hấn vừa dứt thì một dãy phòng đồng loạt vụt lóa lên đèn đuốc sáng choang, rồi những cánh cửa mở toang ra, cùng một lúc có năm bóng người vụt ra đưa mắt nhìn Đâu Mâu Song Hào, sau đó đều khom người vái lễ, người bên phải tiến lên một bước, cung kính nói:

- Thế là nhị vị tiên bối đã đến rồi, mấy hôm nay chúng vẫn bối chờ mong đến sốt ruột.

Kim giáp sĩ kiêu căng nói:

- Thiệu Tĩnh, lệnh thúc phụ và Hồng Bạch Nhị Vũ công tử sao lại không thấy.

Thanh Vũ công tử biết Đâu Mâu Song Hào không hài lòng khí thấy thúc phụ và hai anh em kia không ra nghênh tiếp, nên hấn vội vàng nở nụ cười giải thích:

- Bẩm nhị vị tiên bối, gia thúc phụ đại ca cùng tam đệ đã định ra đón nhị vị nhưng gia thúc vết thương chưa lành, vẫn li bì trên giường, đại ca và tam đệ thì lo bố trí các việc khác nên không kịp ra đón, xin nhị vị thông cảm.

Ngân giáp sĩ cười lạnh lẽo nói:

- Thế à? Thế thì anh em chúng ta trách lầm các vị rồi, nhưng các vị đã đi mời chúng ta thì đó cũng là sớm coi trong chúng ta rồi.

Thanh Vũ công tử vẫn giữ nụ cười đó:

- Vãn bối đã phát hiện từ khi hai vị tiến vào rừng rồi, nhưng vì thời gian rất gấp trong lúc chưa xác định chắc chắn là đúng nhị vị tiên bối thì không dám có cử chỉ gì, sợ lộ diện dẫn đến bị kẻ thù phát hiện.

- Thôi được rồi, chúng ta vào đi.

Trước khi vào cửa, hai tên đó không thềm để rứt đến bốn người đi cùng Thanh Vũ công tử thái độ kiêu ngạo vô cùng. Bốn người nọ cũng không nói gì đi luôn vào trong, người cuối cùng quay lại đóng cửa là một lão nhân tuổi độ thất tuần ánh mắt sáng quắc. Sở Vân lẩm bẩm:

- Ma Báo Đằng Vô Công. Hay lắm, hay lắm, toàn bộ chúng nó đều tập trung ở đây thế là ta đỡ phải tìm đông tìm tây. Đây quả là ý trời... quả là ý trời...

Sở Vân mềm mại như một chú mèo, nhanh như điện dán thân hình mình vào mép tường, nín thở. Sở Vân như thực như hư tiến theo lên phía trên rồi nhảy vọt lên đầu tường, bỗng hai con chó to lớn nhe răng xông đến. Sở Vân cười khẩy, thuận tay ném nửa con gà quay đến trước mặt chúng rồi lướt đi qua dãy nhà khác cách đó năm trượng. Nơi đây có những căn nhà đèn đuốc vừa thấp sáng lên. Hai con chó gầm gừ rồi ngoạm lấy nửa con gà quay nọ bỏ đi.

Sở Vân khẽ thở dài một tiếng, hết sức thận trọng tiến đến căn phòng có những tiếng nói vang lên, rồi vọt thẳng lên mái nhà. Ở trên cao, Sở Vân đưa mắt nhìn xung quanh rồi nằm áp tai xuống mái ngói. Thế là từ dưới nhà vọng lên tiếng nói:

- Trăm đèo nghìn suối ta cũng vượt qua để đến đây. Chúng ta không cần phải khách sáo nữa. Lệnh thúc thúc đang ngã bệnh, yêu cầu anh em chúng ta đi thăm dò tình hình, hiện nay Tam vị đều có mặt,

anh em chúng ta có thể kể lại những sự việc trước khi đến đây.

Sở Văn tự nhủ:

- Như vậy là Tam Vũ công tử đều có mặt tại đây chỉ còn kẻ quên ơn phụ nghĩa, lòng dạ bất lương kia?

Nghĩ như vậy nên chàng càng chăm chú định thần cố gắng lắng nghe phía dưới đang nói gì tiếp theo thì tiếng Kim giáp sĩ đã cất lên

- À, chuyện Bách Giác Bảo bị tiêu hủy thì chúng ta đã biết cả rồi!

Tiếng của Thiếu Tĩnh lại vang lên:

- Cho nên chúng vẫn bối mới tìm đến chốn này để lẫn trốn, thúc phụ hiện đang bị trọng thương chưa chưa khỏi, mà cừu gia thì đang ráo riết truy lùng định tận diệt toàn gia chúng vẫn bối. Chính thế chúng vẫn bối không quản nghìn trùng đi mời nhị vị tiên bối đến cứu viện nhằm bảo tồn...

- Thế thì trả giá như thế nào?

- Dạ, đương nhiên phải có chứ ạ. Vẫn bối đã bàn với thúc phụ nếu thắng lợi, xin kính dâng nhị vị tiên bối nghìn lượng vàng ròng, long nhãn trân châu trăm hạt, tử ngọc...

Tiếng cười của Kim giáp sĩ vừa cất lên thì tiếng lạnh lùng của Ngân giáp sĩ đã chặn lại, y nói:

- Thiệu Bình, người đứng đầu Tam Vũ công tử, không thể chỉ nhìn nông cạn như vậy, Bách Giác Bảo của các người có lệnh thúc phụ Hoàng Cực uy chấn Trung nguyên bảo vệ, thế mà chỉ một đêm biến thành tro bụi, chứng tỏ lực lượng cừu gia vô cùng mạnh mẽ. Thế mà chúng ta phải đem tính mạng của mình đến hỗ trợ các người, thế mà các người coi cái giá sinh mệnh của hai lão già này chừng ấy thôi ư?

- Xin nhị vị tiên bối hiểu cho, toàn bộ tài sản của chúng vẫn bối đã bị tiêu hủy, trong lúc trốn chạy chỉ kịp mang theo có chừng ấy. Xin nhị vị vì cái tình với thúc phụ mà cứu giúp, cái ơn ấy chúng vẫn bối đời đời báo đáp.

- Ta chỉ yêu cầu thế này thôi, vàng ròng ba nghìn lượng, long nhãn trân châu hai trăm hạt, tử ngọc ngũ thập phương, lại thêm ba viên kim cương mà các người vẫn đeo lúc trước ấy...Nếu không thì không bàn bạc gì nữa cả!

Yên lặng nặng nề trôi qua mặt lúc thật lâu, cuối cùng giọng nói của kẻ thù số một của Sở Văn cất lên, đó là Bạch Vũ Công tử Thiệu Ngọc, hắn nói:

- Đại ca, nhị ca, được rồi .. đồng ý đi!

Cuối cùng, tiếp theo một tiếng thở dài, là giọng của Hồng Vũ công tử Thiệu Bình cất lên:

- Được rồi, chúng vân bối đem tất cả khả năng ra cống hiến cho nhị vị tiền bối. Nhưng nhị vị tiền bối phải giúp đỡ đến cùng, đến khi chúng vân bối diệt được cừu gia...

Ngân giáp sĩ cất giọng lạnh lùng nói:

- Thế mới gọi là thức thời, có thức thời là mới là hào kiệt. Chúng ta không ép người đâu, nếu không vì nể mặt thúc phụ của các người thì dù cho núi vàng biển bạc chúng ta cũng không thèm. Nào Thiệu Bình hiền diệt, hãy nói cho biết tên họ cừu gia, võ công tài nghệ của hấn ra sao và cả diện mạo nữa?

- Kể ấy tên gọi là Sở Vân, thường gọi là lãng tử, ba năm trước vì một sự kiện, hấn bị sáu người bạn của Bách Giác Bảo đuổi giết đến bờ Hoàng Hà, không ngờ hấn chưa hết mạng. Ba năm sau hấn trở lại thì đã luyện được một thân võ nghệ tuyệt luân, lại dẫn theo một bầy hung đồ, trước ngực có thêu một mặt trời sáng rực. Mấy tháng trước đây thừa lúc Bách Giác Bảo không phòng bị đã ra tay độc ác tàn sát tuyệt, thiêu hủy cả cơ đồ của chúng vân bối ...

Sở Vân vẫn chăm chú lắng nghe thì vừa lúc giọng của Ngân giáp sĩ cất lên:

- Thiệu Bình hiền diệt, bọn ấy thủ đoạn có phần độc ác đấy, nhưng chắc là các hạ quý vị cũng có điều gì không phải với họ chứ?

- Không, nguyên nhân của nó chỉ là những rắc rối tầm thường trên giang hồ mà thôi nhưng họ Sở lòng dạ độc ác, kiếm cơ để hủy diệt chúng vân bối Còn tên ấy thân hình dong dỏng, nước da ngăm ngăm, trông rất thâm trầm, luôn luôn tỏ ra vui vẻ, ai mới tiếp xúc thì đều cảm thấy dễ có cảm tình.

- Có phải hấn mặc đồ đen, trường kiếm đeo bên đùi, vỏ kiếm khắc hình một con rồng đen? Thế thì hấn tên là Sở Vân chứ không phải là Sở Phi. Đi theo hấn có mấy lão già võ công cao khủng khiếp, một thanh niên trên kiếm có gắn lục lạc. Ha ha... và còn có cả một cô gái sắc nước hương trời.

- Đúng rồi, đúng rồi, thưa tiền bối, hiện giờ hấn đang ở đâu?

- Không xa đâu, ở dưới chân núi.

Lập tức trong phòng trở nên náo loạn, tiếng vũ khí được tuốt ra khỏi vỏ, tiếng bước chân qua lại nhộn nhịp, tiếng gọi nhau í ới...

- Các người lo lắng chộn rộn cái gì thế? Các người đường đường là Tam Vũ công tử mà lại hèn nhát thế à, khiến chúng ta thất vọng quá.

Còn cái tên Sở Vân kia, nếu hấn mà đến rồi thì phải xuất hiện chứ?

- Tiền bối, hiện giờ hấn ở đâu? Văn bối muốn tìm hấn để liêu một phen sống chết...

- Các người tuổi hãy còn trẻ, việc đời trải qua chưa nhiều. Kể anh hùng đao kiếm chém xuống đầu cũng không nháy mắt, mới có một tí đó mà đã hoảng hốt như thế thì sau này làm sao làm nên nghiệp lớn? Thôi để ta nói cho mà biết, tên ấy đã cùng anh em ta đến đây. Ha ha.. tuy võ công của hấn rất cao lại có tính hiếu thắng nên đã bị trúng phải kế của anh em ta, đã trúng độc dược trong Đoạn Trường tửu mà hôn mê rồi, phải hai ba giờ nữa mới có thể tỉnh lại, mà tỉnh lại thì võ công và nguyên khí bị giảm đi mất năm phần rồi. Các vị hiền đệ, dù hấn có giỏi nhưng cũng không qua nổi anh em ta. Ha ha... Núi cao còn có núi cao hơn. Các người có thể yên trí, lúc cùng đồng hành với tiểu tử đó, trước đó chúng ta đã có dịp độ sức với hấn, quả thật võ công của hấn vô cùng lợi hại nhưng hấn đụng phải Đâu Mâu Song Hào thì có ba đầu sáu tay cũng không thi triển nổi, cuối cùng bị anh em ta đánh lăn xuống đất, nên tình nguyện theo hầu hạ chúng ta một quãng đường. Trên đường đi bị Nguyên đệ điều tra được động cơ của hấn, nên đến hòn núi trước mặt kia kìa, thì bị trúng kế của chúng ta, mê man bất tỉnh, hiện giờ chắc là đang còn ngủ mê. Đó, tiền nhân hậu quả đã cho các người biết cả rồi, thôi bây giờ chúng ta bàn đến giá của sinh mệnh tên Sở Vân đó.

- Tiền bối, không phải việc ấy chúng ta đã bàn xong rồi sao? Tên cừu gia của chúng văn bối đã bị nhị vị tiền bối bắt được, thế thì quá tiện quá rồi, nhị vị đỡ phải tốn công sức nữa. Nhị vị chỉ cần giao Sở Vân cho chúng văn bối thì chúng văn bối sẽ lập tức nộp đủ số vàng bạc châu báu mà chúng ta vừa bàn.

Bỗng một tràng cười quái dị cất lên như quỷ hú, Ngân giáp sĩ nói:

- Thiệu Bình, người thật thà vậy sao? Hồi nãy chúng ta nói là vì giá trị sinh mệnh của anh em ta đem ra đổi phó với cừu nhân của các người. Còn lúc này ta bàn là bàn về cái giá của tên ấy. Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau các người đem trộn lẫn với nhau như thế thì quá lờn còn anh em ta lại quả lỗ đó.

- Xin tiền bối chớ giận, không phải là trộn lẫn đâu, mà chỉ vì tài lực khô kiệt chúng tại hạ chẳng còn lại được bao nhiêu.

- Thôi cũng được, có bao nhiêu đem hết ra đây, chúng ta càng dễ tính, hay là thế này, ta nói dứt khoát, tăng thêm vàng ròng hai ngàn lượng, trân châu một trăm hạt và Thúy sư của Hoàng lệnh thúc, rõ

chưa? Lời chúng ta như đinh đóng cột.

- Được được chúng vẫn bồi hoàn toàn đáp ứng, vàng bạc châu báu lập tức dâng lên, còn tên ấy lúc nào các vị tiền bối giao cho?

Nói rồi Thanh Vũ công tử vỗ tay hai cái, lập tức cửa mở và Đàng Vô Công bước vào, Thanh Vũ công tử nói ngay:

- Đàng lão, cảm phiền người ra sau nhà nói em ta đưa ngay năm nghìn lượng vàng ròng, ba trăm hạt trân châu, năm mươi phương tử ngọc và cả tượng Thúy sư nơi thúc thúc nữa, mang cả tới đây, mau lên!

- Công tử, sao mà nhiều vậy? Hết cả gia tài của quý vị rồi đấy!

- Đi đi, đừng hỏi nữa ...

Đàng Vô Công đi rồi, tiếng của Kim giáp sĩ lại cất lên:

- Cái lão già ấy sao mà gom ghieếc thế? Mặt mũi như xác chết, lại còn hỏi vắn vẹo nữa!

- Thưa tiền bối, người ấy trung thành, nghĩa khí, can đảm lắm, nếu có gì không phải xin tiền bối bỏ qua cho!

Thế là Kim giáp sĩ nói đùa mấy câu, mọi người vui vẻ trao đổi, không khí cởi mở hẳn lên, nhưng ai nấy đều thấy rõ khoảng cách giữa họ càng lớn, tình cảm hai bên càng thêm nhạt nhẽo.

Sở Vân thấy cái cảnh của Tam Vũ công tử trong lúc thất thế sao mà thâm thúy? Chợt Sở Vân giật mình nhớ tới "em ta" ở sau nhà của Thanh Vũ công tử, có phải là Tiêu Vận Đình không? Thế là Sở Vân hai mắt đỏ ngầu, cất mình lên nhẹ như một chiếc lá bay lướt về phía sau viện. Huyền Lăng viện kiến trúc rất là kiên cố trông như một con sói phục bên eo núi, kín đáo thâm hiểm vô cùng. Thân hình Sở Vân như một chiếc bóng u linh đáp xuống bụi tường phía sau, nhìn thấy một căn nhà riêng biệt ở phía góc tường, đèn đuốc sáng rực, có hai đại hán mang đao đi qua đi lại, thỉnh thoảng dừng lại trao đổi với nhau vài câu trông thật nhàn nhã. Sở Vân phán đoán nhất định phía sau ngôi nhà sẽ có những khuôn cửa sổ, và vì thế chàng bay người ra phía sau nhà.